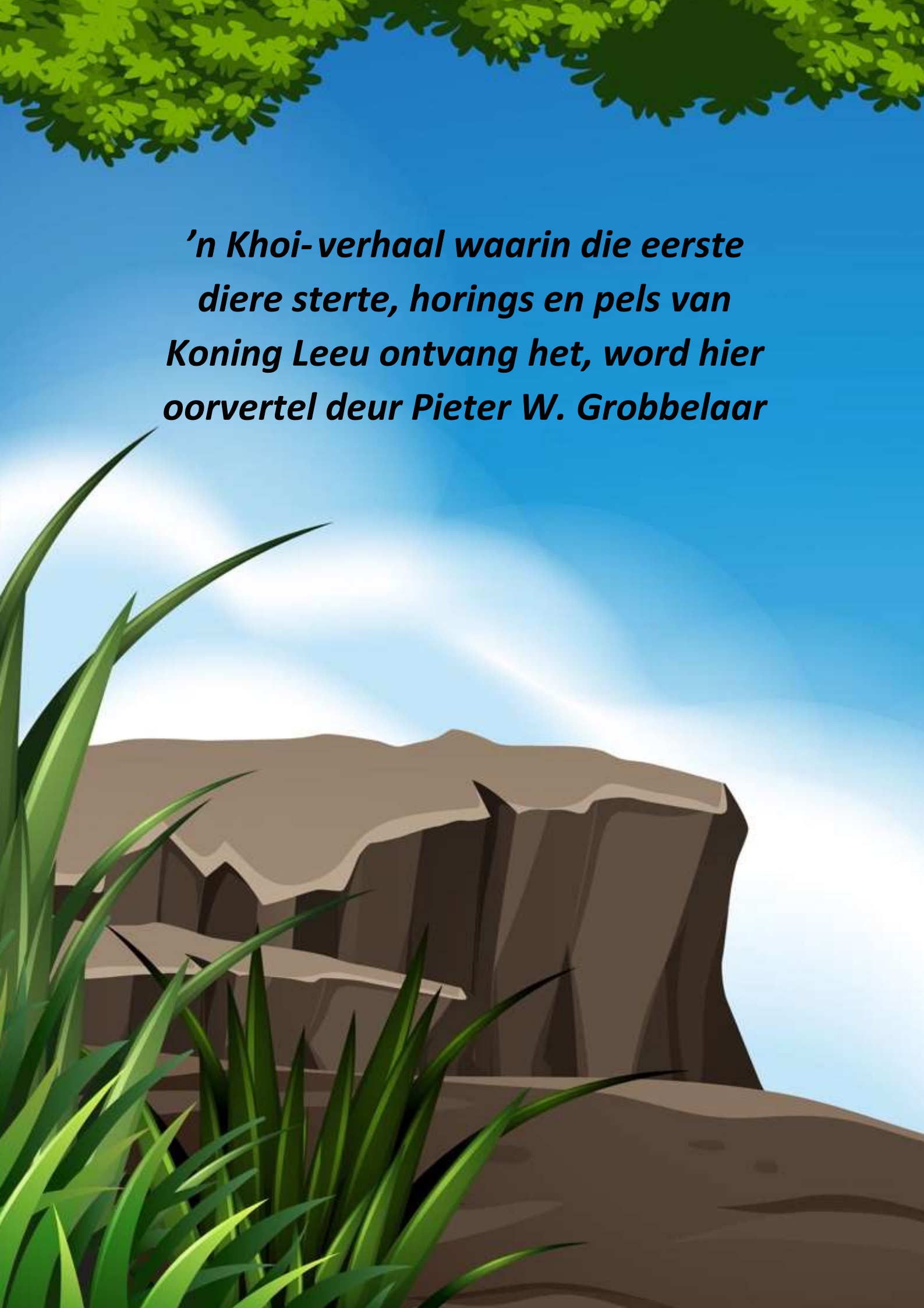

Madiba se Gunsteling

Koning Leeu

'n Khoi-verhaal waarin die eerste diere sterte, horings en pels van Koning Leeu ontvang het, word hier oorvertel deur Pieter W. Grobbelaar

Koning Leeu het 'n groot partytjie aangebied en elke dier moes gaan, want 'n uitnodiging van die koning was wet, en niemand het dit van die hand wys.

Net die wyfie bokke het in hul hakskene gegrawe. “O nee,” het mev Kudu gesê. “Leeu is maar te bly om aan lede van ons familie te smul. Hoe weet ons dat hy ons nie gaan eet as ons na sy partytjie toe gaan nie?”

"Ja ja ja!" het 'n hele groep vroulike bokke saam gestem.

“Dan gaan ek maar alleen,” het Kudu gesê. "As ek nie gaan nie, kan daar dalk moeilikheid wees."

“Ja, kom ons gaan,” het die ander manlike bokke gesê.

Die wyfie bokke het kwaai genork en het nie 'n hoef
beweeg nie.

Net die ou bokkooi kon nie 'n uitnodiging weerstaan
• wat kos insluit nie - al eet die ander haar dalk op!

En so het die diere begin aankom. Luiperd en
Konyn, en Sebra en Mol, en Olifant en muishond en
Slang.

Bobbejaan was te nuuskierig om weg te bly; Donkie was te dom. Rots-dassie en Seekoei en Koggelmander was ook daar, en Hiëna en Jakkals. O, ja – dit was die partytjie om alle partytjies te beëindig.

Eers het hulle bietjie gedans en Bobbejaan het die voortou geneem. Toe sing hulle 'n bietjie en Jakkals het 'n goeie stem gehad.

Daarna het hulle heuning geëet en melk gedrink.
Selfs Leeu en Luiperd en Rooikat en Hiëna het saam
met die ander geëet, asof hulle nog nooit bloed
geproe het nie. Maar Leeu het gedink, dat hy by 'n
partytjie beswaarlik die gaste se familieledede kan
bedien.

“Luister nou, my diere!” het Leeu gesê toe hy die heuningpot skoon gelek het (want 'n koning eet eerste en laaste en nogal baie tussen in ook – die ander moet maar vat wat hulle kan kry). “Luister, my diere!” het hy weer gesê. “Ek wil graag vir elkeen van julle ’n geskenk gee om vir julle te wys hoe ’n goeie koning ek is.”

“Dankie, dankie, dankie!” het die diere geroep, en hulle het begin om mekaar weg gestoot vir posisie, elkeen was bang dat die ander die beste geskenk sou kry voordat hy na die voorkant kon kom.

“Stadig!” het Leeu gebrul. "Enigiemand wat gryp, sal niks kry nie - en die gieriges sal laaste wees."

Dit het die dingetjie afgehandel.

“Die van julle wat graag horings wil hê,” het Leeu gesê, “staan eenkant!”

“Horings?” het Kudu sy vriende gevra. "Dink julle nie ons sal goed lyk met horings nie?"

“Ja, ja, ja”, het die bok geroep en het eenkant gaan staan.

“Hier,” het Leeu gesê, en hulle het die horings op gesit. “Maar die wyfies wat weg gebly het, kry niks nie.”

Olifant het die bok gesien paradeer en hy het sy stewige gewig rondgegooi om naby Leeu te kom. "Ek wil ook horings hê," het hy gesê en gryp 'n mooi wit paar met sy mond.

"Gulsigaard!" het die Leeu gegrom. "Omdat jy so gulsig was, sal die horings in jou mond bly vassit, en jy sal hulle nie soos die bok hoog op jou kop kan dra nie."

“O goeie genade!” het Olifant gehyg. “Nou is my neus te kort.
Ek kan nie ... ek kan nie ... ek kan nie ... asemhaal nie!”

“Hier!” het Leeu gesê en hy trek Olifant aan sy neus totdat dit amper op die grond sleep. "Is dit beter?"

“Dankie,” het Olifant gemompel, en hy skuifel weg met sy horing tande en sy hangende neus.

Maar daar was reeds 'n ander op die hoop horings. Dit was Renoster wat rond gekyk het.

“Ai tog,” het Leeu gesê, “aangesien jy jou neus oral wil insteek, sal jou horings aan jou neus vassit.”

“O, nee – ek sal niks daarvan vat nie!” het Renoster gesê, en hy het dadelik probeer om sy koning aan te val met die horings op sy neus. Maar Leeu het hom so 'n klap gegee dat hy die punt van een van sy horings verloor het en sy oë amper toe geswel was. Dit is hoekom renoster tot vandag toe nog so sleg sien en 'n vreemde paar horings het.

Leeu stap toe na die volgende hoop. "Hier is pragtige ore!" hy het gesê. Wel, diere is net soos kinders: hulle het nie ore nie, en hulle wil ook nie ore hê nie. Maar Leeu het al twee paar lang ore vas gehou, en hy het geweier om dit wat hy reeds opgetel het neer te sit, want hy was die koning. "O, neem dan hierdie!" het hy gesê en hy het hulle op die eerste twee diere binne bereik gesit. Hulle was Donkie en Konyn. En hulle moes net dankie sê.

“Die wat mooi klere wil hê!” het Leeu geroep.

Dit het nou konsternasie veroorsaak. Leeu moes regtig kalm bly, want die diere was nogal gretig om te pronk. Elkeen wou beter lyk as sy buurman.

Luiperd het 'n gevlekte pak gekry. Zebra was geklee in 'n streepbaadjie.

Maar Perd en Koei het 'n lang storie gehad.

"Ons werk op die plaas," het Perd gesê.

"En ons moet elke dag netjies aantrek," het Koei gesê.

"Een pak klere is nie genoeg nie," het Perd sê.

"Ons wil beslis nie hê die boer moet vir ons diere lag nie," het Koei gesê.

“Goed, goed,” het Leeu gesê, want hy hou van Perd se geswoeg en Koei het so ’n sagte stem gehad dat dit selfs ’n koning se hart sag gemaak het.

“Kom hier!”

Perd was eerste. O, maar mooi is skaars die woord! Perd het pakke gekry wat vlekgrys en kastaiingbruin was, donkerbruin en spierwit, en swart soos die dood van die nag self. “Baie dankie,” het Perd gesê, en hy het weg gegalop.

Maar na 'n rukkie het hy moeg geword vir al die aantrek en uittrek, en hy het die klere onder sy kinders verdeel. En dit is hoekom, selfs vandag, het elke perd net een pak klere, maar elke perd lyk anders.

Koei gaan in 'n veelkleurige rok en 'n rooi baadjie en swart
Sondag beste. Maar later het sy gedoen soos Perd gedoen
het en dit vir haar kinders gegee.

Terwyl Leeu nog besig was met Koei, het 'n stem uit die skare geskreeu, "Hi, wat van my? Moenie alles van die beste vir Perd en Koei gee nie!" Dit was Kameelperd.

"Hoe onbeskof!" het Leeu uitgeroep. "Hoe durf jy op jou koning skree? Nou sal jy nooit weer praat nie!" En so het dit gekom dat Kameelperd sy stem verloor het.

Net om vir die diere te wys dat hy nie aangejaag sou word nie, het Leeu weer na die hoop horings gestap en 'n paartjie vir Koei gekies, om by elke uitrusting wat hy vir haar gegee het te pas.

“Baie dankie,” het Koei gesê, en sy het weg gestap met haar geskenke.

Maar Kameelperd het so verlate gelyk, al kon hy nie 'n woord sê nie, dat Leeu hom jammer gekry het. "Hier is 'n baie spesiale pak vir jou," het die koning gesê, "en 'n paar horings om daarmee saam te gaan."

Kameelperd het sy pak en sy horings aangetrek en hy het reeds beter gelyk. Leeu kyk hom op en af. "En ek sal jou 'n lang nek gee sodat jy jou vyande van ver kan sien," het hy gesê. "En lang bene sodat jy vinnig kan weghardloop." Toe was Kameelperd verheug, en hy het tevrede weg gedraf.

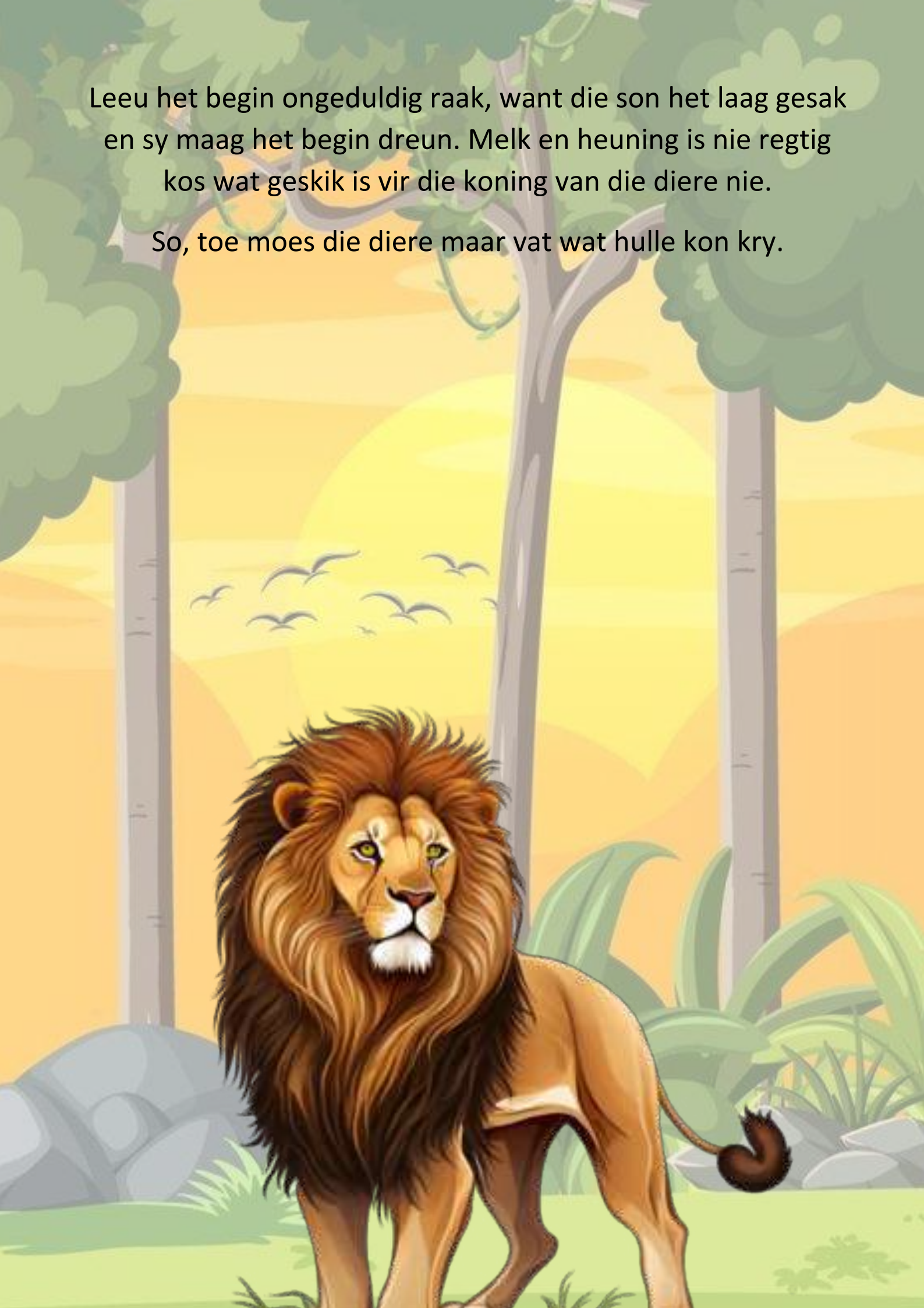

Net toe Leeu weer wou omdraai, beweeg iets tussen sy pote. “Hi!” het hy geskree en in die lug gespring, en voor die skuldige kon wegkom, het Leeu hom onder die voete vas gedruk. Dit was Koggelmander wat tussen Leeu se kloue uitgekruip het met sy kop swart en blou gekneus. “Dis jou eie skuld,” het die koning gesê. “Nou sal jy altyd 'n blou kop hê.”

Leeu het begin ongeduldig raak, want die son het laag gesak
en sy maag het begin dreun. Melk en heuning is nie regtig
kos wat geskik is vir die koning van die diere nie.

So, toe moes die diere maar vat wat hulle kon kry.

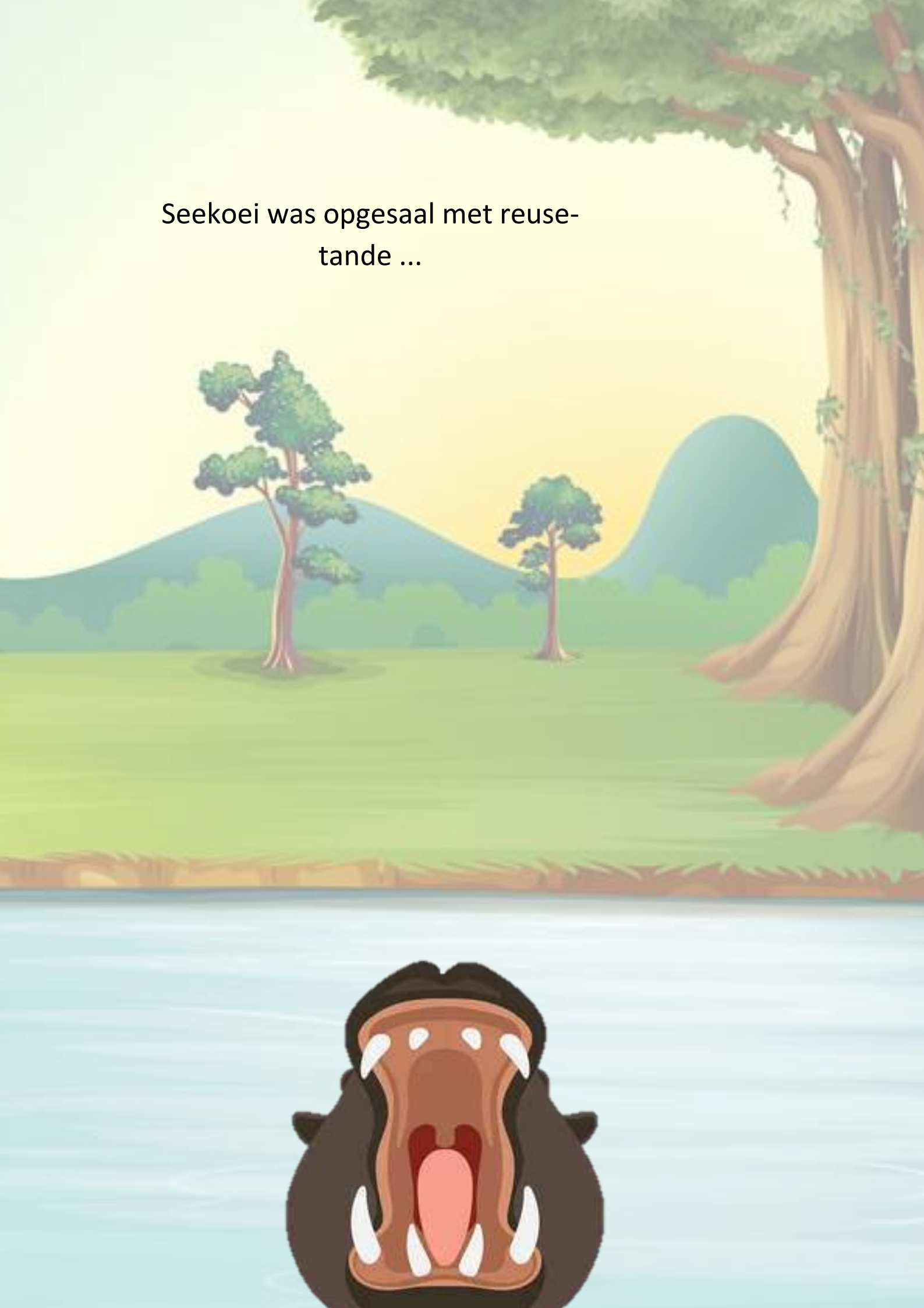
Bobbejaan het 'n stert soos 'n sekel gekry. Rotsdassie en Mol het elkeen 'n lang, maer ene gekry, maar hulle wou dit nie hê nie en het hulle rustig gaan begrawe. Toe het hulle niks gehad nie.

Bokke het 'n baard gekry en voor bokooi gewet het wat gebeur, het sy ook een gehad. Die diere het vir hulself gegiggel, maar Koning Leeu het aangedruk. “Volgende! Volgende!” hy het geroep.

Seekoei was opgesaal met reuse-
tande ...

... en Slang het per ongeluk Leeu se eie kalbas van kruie medisyne gekry wat hy by 'n jagter gesteel het. Slang het die brousel in een sluk terug geslaan. Dit het begin gis, en Slang wou net spoeg; dit het in gif verander en hy wou net byt.

“Kap sy bene af!” het Koning Leeu geroep. Maar dit het nie gehelp nie. Slang was so mal oor daardie stadium dat hy net op sy maag weg geseil het, en selfs vandag byt hy alles wat hy sien, en sy gif is gevaarliker as ooit.

Muishond, aan die ander kant, het mev Leeu se klein potjie parfuum in die hande gekry en die hele inhoud oor homself gegooi. Genadig, dit was nogal 'n reuk! Die diere het hul neuse vas gehou en gegryp wat hulle ook al kon: horings, hoewe en swaaiende sterte. En toe skarrel hulle weg.

"Wat van ons?" het Hiëna en Jakkals gekerm, wat steeds niks gehad het nie omdat hulle te kieskeurig was.

Moeg vir al die moeite kyk Leeu om hom rond, maar daar was net huil en 'n lag oor. "Vat wat jy wil hê," het hy gesê, "en moenie vir 'n minuut langer rondhang nie!"

Die twee moes gryp wat daar was en daarom het Hiëna vandag nog die hardste lag van al die diere en daar is geen dier wat Jakkals kan uit-huil nie.

Toe ou Skilpad uiteindelik by die plek kom waar die geskenke uitgedeel was, was daar nie 'n dier of geskenk in sig nie. Daarom loop hy steeds rond in die horing dop wat Krokodil vir hom gemaak het ...

... en Padda leef kaal in die water. Al die wag het hom so warm gemaak dat hy vinnig gaan swem het, maar iemand het sy klere gesteel. Nou is hy te skaam om voor ander diere te verskyn.

As hy 'n bietjie in die son kom en hy hoor iets beweeg,
duik hy dadelik in die water

Maar saans, as dit donker is, kom hy en sy broers uit en dan kan jy hulle hoor kla.

“Waar? Waar? Waar?” kla die een. “Klere! Klere! Klere!” kla die ander.

THINK
DIGITAL ACADEMY